

**Detektiv
Kjelsson**

Black Onyx

Daniel Janū

Splendidum družstvo

DETEKTIV KJELSSON III.

Black Onyx

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

COPYRIGHT

© Daniel Janů

Detektiv Kjelsson III.

Black Onyx

Cover © Vladimír Janů

Autor: Daniel Janů

Vydalo: Splendidum družstvo

První el. vydání

Vrážné, Hynčice 2020

Česky

978-80-88394-54-9 EPUB

978-80-88394-55-6 MOBI

978-80-88394-56-3 PDF

Obsah

1. Aalborg, policejní oddělení, 9:14, 17. července 2018
2. Kancelář náčelníka Simonsena, 11:02
3. Jezero Madum, Næsgaarden , 12:35
4. Astrup, márnice, 16:34
5. Astrup, policejní oddělení, 07:45
6. Jezero Madum, Næsgarden, 9:48
7. Jezero Madum, Næsgarden , 12:35
8. Jezero Madum, Næsgarden , 13:55
9. Astrup, márnice, 15:24
10. Astrup, Elsehøj 4, 18:48
11. Astrup, policejní oddělení, 7:14, 18. července 2018
12. Les poblíž jezera Madum, 11:27
13. Les severozápadním směrem od jezera Madum, 13:05
14. Utajené zařízení, 14:31
15. Les severozápadně od jezera Madum, 16:11
16. Astrup, policejní oddělení, 17:22
17. Astrup, policejní oddělení, 20:23
18. Astrup, policejní oddělení, 8:14, 19. července 2018
19. Astrup, policejní oddělení, 10:11
20. Místo činu, po nějaké chvíli později

1. Aalborg, policejní oddělení, 9:14, 17. července 2018

Kolem osmé hodiny ranní obdržel velitel Aalborgské kriminálky major Admunsen telefonát z Astrup. Hned poté si k sobě zavolal kapitána Kjelssona.

„Kapitáne, mám pro vaše oddělení případ,“ spustil, jakmile se Kjelsson objevil mezi dveřmi.

„Už jsem myslel, že začnu vybírat pokuty za špatné parkování,“ poznamenal kapitán s jemnou ironií na rtech.

„Měli jsme tu jeden případ, ale vy jste řekl, ať si to vezme Laude s Bijkeverem. Zřejmě to nebylo pro vaše oddělení...“

„...chtěl jsem počkat na Romstromovou,“ přerušil ho Kjelsson a pokračoval. „Stejně to byla obyčejná vražda!“

„Chtěl byste něco tajemného?“

„Takové případy jsou nejzajímavější.“

„Vezměte si své lidi a jeďte do Astrup, mají tam mrtvé tělo. Věřím, že to bude zajímavé.“

„Máte k tomu nějaké podrobnosti?“

„Spojte se s místním náčelníkem Simonsenem, má pitevní zprávu na stole. Víم jen to, že jezero Madum vyplavilo mrtvolu.“

„Dobře,“ kývl kapitán a opustil jeho kancelář.

Na chodbě potkal Arneda Joensena. Belhal se o holi.

„Už jste zpět?“ zeptal se Kjelsson.

„Ne. Ještě mě čeká rehabilitace,“ odvětil Joensen.

„Alespoň si odpočnete.“

„Romstromová už je zpátky?“

„Ano, proč se ptáte?“

„Chtěl bych s vámi zase pracovat.“

„To byste měl probrat hlavně s novým velitelem.“

„A vy byste mě vzal do svého týmu?“

Kjelsson přemýšlel.

„Chápu, nemáte zájem,“ dodal Joensen a sklopil hlavu.

„Trochu jsem vás napínal Joensene. Až se vrátíte, probereme to. Když nebude mít major Admunsen nic proti, vezmu vás.“

„Děkuji, kapitáne, to rád slyším.“

„Hlavně se uzdravte,“ poznamenal Kjelsson a poklepal ho po rameni.

Poté se podrbal na tváři a vrátil se do své kanceláře, kde na něho čekali, poručík Garlen a seržantka Romstromová.

* * *

Jakmile prošel dveřmi, Romstromová i Garlen se natočili k němu.

„Máme případ?!“ vyhrkla seržantka.

Evidentně byla nadržena se do něčeho pustit. Po měsíčním půstu byla vyhladovělá a toužila po nějakém případě.

„Ano, máme,“ odvětil kapitán.

„Jo!“ vyjekla nadšením.

„Odjíždíme do Astrup, jezero Madum vyplavilo mrtvolu. Místní náčelník už o nás ví,“ upřesnil a vyrazil ke svému stolu.

Ze šuplíku vytáhl svou zbraň a vložil ji do pouzdra. Podíval se na Garlena, který už stál připravený u dveří.

Tomu říkám rychlost, pomyslel si a vykročil.

„Den D, přišel,“ špitla Romstromová, opustila kancelář jako poslední až poté, co prošli poručík Garlen a kapitán Kjellsson.

„Mrtvé tělo u jezera to zní, jako slibný začátek,“ poznamenal Garlen a zmáčkl tlačítko -1 (*suterén*).

Výtah se rozjel směrem dolů. V suterénu byla zaparkovaná většina služebních vozů.

* * *

[Astrup, o hodinu později]

Černé SUV dorazilo ve čtvrt na jedenáct do města Astrup. Vůz zastavil před modrými dveřmi dlouhé nízké budovy. Kapitán Kjellsson vystoupil jako první. Hned po něm seržantka Romstromová a jako poslední Garlen.

„Co je to za kravál?!“ vyhrkl Kjellsson.

„Říká se tomu jazz,“ poznamenal poručík.

„Tomuhle?!“ udivil se kapitán a zakroutil hlavou.

Romstromová byla u dveří první. Vstoupila do temné chodby.

„Kdo jste?“ zeptal se překvapený mladík v policejní uniformě, který se objevil na chodbě.

„Kriminálka Aalborg!“ odvětila seržantka a ukázala policejní průkaz.

Mladík přistoupil blíž a chtěl se průkazu dotknout, ale seržantka rukou uhnula.

Pche!

Hned za ní se vynořil urostlý muž v rozepnuté košili.

„Kapitán Kjelsson,“ představil se a pokračoval kolem mladého policisty k dalším dveřím.

„Garlen,“ sykl poručík a zamával svým průkazem před obličejem mladíka.

„No, já...“

„...jsme tu kvůli té mrtvole z jezera!“ přerušila ho Romstromová a vyrazila za svými kolegy.

Jakmile se objevili Kjelsson s Garlenem ve dveřích prostorné kanceláře, vousatý postarší policista, který seděl za stolem, ovladačem ztlumil swingový orchestr na minimum.

Tak tohle je určitě náčelník Simonsen, pomyslel si Kjelsson.

„Vy musíte být z Aalborgu!“ vyhrkl náčelník.

„Klidně to můžete vypnout,“ zareagoval kapitán.

„Jsem náčelník Simonsen,“ představil se a vyrazil naproti k urostlému muži v košili.

„Kapitán Kjellsson.“

„Poručík Garlen.“

„Seržantka Romstromová,“ pronesla po chvilce žena v modrém triku.

Nápis POLITI byl jasnou rozpoznávací značkou, že patří k nim.

„Rovnou tři?!“ udivil se Simonsen a nabídl kapitánovi ruku.

S každým si potřásl s rukou, včetně Romstromové.

„Kde máte mrtvolu?“ zeptal se kapitán.

„V márnici,“ odpověděl.

„Rádi bychom jí viděli.“

„Na tělo, které bylo tři dny ve vodě, není hezký pohled, kapitáne.“

„Chtěl bych mluvit s patologem.“

„Dneska tu není.“

„Je snad na rybách?“

„Ano, jak to víte?!“

„To byl vtip.“

„Který vám vyšel, kapitáne,“ podotkl Simonsen a rukou ukázal směr, kudy mají jít.

Romstromová se při poslední kapitánově větě zaculila.

* * *

[*Márnice*]

Náčelník přistoupil ke stolu, kde leželo přikryté tělo.

„Kdy provedl patolog pitvu?“ zeptal se kapitán s pohledem na obtloustlého náčelníka.

„Provedla,“ dodal.

„Cože?“

„Je to doktorka.“

„A kdy tu pitvu provedla?“

„Včera. Hodinu poté, co jsme ji přivezli sem.“

„Vy? Kdo?“

„Já a můj pomocník,“ ukázal rukou ke dveřím.

„Myslíte toho mladého policistu?“ zeptal se Garlen.

„Ano.“

„Co si o tom myslíte, náčelníku?“ zeptala se Romstromová.

„Já?“ udivil se Simonsen.

„Seržantka se ptala vás!“ přidal se Kjellsson.

„No, co si o tomhle myslet?!“ pronesl náčelník a opatrně odkryl mrtvé tělo.

„Smrdí pěkně!“ vyprskl Garlen.

„Podle těch ran na jejím těle, je jasné, že se neutopila,“ dodal kapitán.

„Podle naší doktorky se utopila. Ta zranění nebyla příčinou její smrti, i když by zraněním časem podlehla.“

„Potřeboval bych s tou doktorkou mluvit, náčelníku.“

„Má dovolenou.“

„Tak jí povolejte zpět!“

„Nebude ráda.“

„Na to z vysoka kašlu. Chci jí mít tady. Proto jsme přijeli z Aalborgu. Pitevní zprávu jsme si mohli přečíst tam a poslat vám pohled,“ odsekl kapitán.

Náčelník se zarazil. Podle výrazu jeho tváře si nebyl jistý, jestli kapitán žertoval nebo to myslel vážně.

„Zavolejte ji!“ vyhrkl znovu Kjelsson, aby bylo jasné, že zde doktorku chce mít.

„Dobře,“ kývl Simonsen a vrátil se do své kanceláře.

Po chvíli, co odešel, se Garlen podíval na kapitána.

„Ten by nevyšetřil ani krádež vozu,“ poznamenal na jeho adresu.

Každý věděl, že náčelník Simonsen je postarší policista, který půjde za pět let do penze a podle toho vypadalo jeho oddělení a přístup k vyšetřování.

„Je to malé městečko, a řekla bych, že taková vražda tu dlouho nebyla. Možná, že vůbec,“ poznamenala Romstromová.

„Proto chci doktorku, která tělo ohledala. Potřebuji vědět, co si myslí. Kus papíru je jen zpráva bez emocí,“ dodal Kjelsson.

„Podle těch bodných ran, bych si dovolil hádat, že to byl muž, který jí to provedl,“ řekl Garlen a podíval se kapitánovi do tváře.

Jako by snad čekal, že by mu to odkýval.

„Nejsme tu od toho, abychom hádali, poručíku!“ procedil mezi zuby urostlý muž v košili.

„Samozřejmě, kapitáne. Omlouvám se za předčasný úsudek,“ vystřelil Garlen.

Kjelsson jen pokynul hlavou.

* * *

Po chvílce dorazil náčelník.

„Za půl hodiny tu bude,“ pronesl vítězoslavně.

Zřejmě čekal pochvalu, pomyslela si Romstromová.

„Takže můžete tu mrtvou přikrýt a půjdeme do vaší kanceláře,“ řekl Kjellsson a jako první opustil márnici.

„Dobře,“ pokynul Simonsen a poslušně mrtvou znovu překryl tmavě zeleným plátnem.

Všichni se přesunuli do kanceláře náčelníka městečka Astrup.

2. Kancelář náčelníka Simonsena, 11:02

Trojice kriminalistů seděla u hranatého stolu a popíjela chlazenou minerálku. Ačkoliv bylo teplo, Kjellsson usrkával kávu.

„Jsem tady!“ promluvila štíhlá čtyřicátnice, která vstoupila do místnosti.

Všichni obrátili svůj zrak k ní.

„Jsem rád, že jste dorazila,“ vyhrkl náčelník a ukázal rukou, aby bylo jasné, že on by si to jinak nedovolil.

To oni, jako by zaznělo nad hlavami trojice kriminalistů z Aalborg.

„Jsem detektiv Kjellsson,“ pronesl kapitán a zvedl se ze židle.

„Doktorka Wedellová. Máte štěstí, že jste aspoň sympaták, jinak bych byla vážně naštvaná, že mě náčelník odvolal z rybaření!“ odsekla a vyrazila do vedlejší místnosti.

V místnosti bylo šero. Byly zatažené žaluzie a okna zavřená. To se však záhy změnilo, když doktorka otočila žaluziemi. Sluneční paprsky okamžitě zaútočily na nepřipravené oči všech přítomných.

„To jste nemusela!“ vyhrkl Kjellsson.

„Ať je mezi námi jasno, detektive!“

Pousmála se a posadila se do velkého otáčecího křesla.

„Co mi můžete říct o vaší mrtvole?“ zeptal se kapitán hned, jak se posadil.

Ostatní stáli a pozorovali sebevědomou patoložku.

„Ona není moje...“

...myšleno, vaší, zdejší policejní stanice!“ vyhrkl Kjellsson jako by čekal, že bude doktorka provokovat.

„Co byste rád věděl?“

„Předpokládal jsem, že s vámi budu moci promluvit...“

„...vždyť mluvíme.“

„Rád bych věděl, co si o tom myslíte. Přečíst zprávu si mohu, ale přece jenom všímavé ženské oko, vidí mnohem více než my,“ zabrnkal na tu správnou strunu jejího ega, a tím si otevřel dveře do jejího království.

„Vidím, že nejste žádný namachrovaný detektiv z velkého města a přijel jste tento případ opravdu vyřešit,“ spustila.

„To jste poznala?!“ pousmál se kapitán.

„Ovšem,“ kývla a posunula žluté desky se jménem.

„Víte, jak se jmenuje?“

„Znám tu skoro všechny.“

„...takže pochází Astrup?“

„Ano.“

„A jaké jsou vaše pocity z ohledání?“

„Máte pořád takové divné otázky?“

„Když je vražda podivná, ano,“ pokynul souhlasně hlavou.

„Tady je napsaná velmi podrobná pitevní zpráva. Věděla jsem, že sem někdo přijede, aby to vyšetřil, proto jsem se na to připravila. Náš náčelník by nenašel ani ukradené auto, i kdyby ho měl ve své garáži.“

„Děkuji, ale stejně bych chtěl vědět, co si o tom myslíte,“ naléhal kapitán.

„Ten kdo to udělal, má znalosti s rybařením...“

Ve chvíli, kdy se Kjelsson pousmál, se zarazila.

„...nechytám tak velké ryby. Jestli si myslíte, že jsem podezřelá!“ poznamenala.

„Pokračujte, prosím,“ pobídl ji a promnul si obličej.

„Chtěla jsem říct, že bodné a řezné rány nejsou od nože, ale od rybí kosti“

„Co když je to lidská kost?“ zeptal se Kjelsson, ale ve chvíli, kdy to vyslovil, to chtěl vzít zpátky.

To už nešlo. Doktorka Wedellová byla rychlejší.

„Když jsem zjistila, že to není ocel, která jí přivodila ta zranění, začala jsem přemýšlet. Lidská kost to není, protože žádnou takovou dvojitou kost v těle nemáme. Tato zranění vypadají jako bodnutí kostí z velmi zvláštní ryby Plagicus Novum. Její břišní ploutve se skládaly ze dvou kostí a bodné rány, které Anja Gankelis obdržela, tomu na 99% odpovídají.“

„Kde vzal vrah takovou kost?“

Doktorka pokrčila rameny.

„Budeme se tedy zajímat o místní rybáře. Kolik jich tu je?“ spustil znovu Kjelsson.

„To nevím, ale vzhledem k tomu, že k jezeru se nejezdí moc rybařit, řekla bych...“

„...a kam jezdíte vy, rybařit?“

„K jezeru.“

Kapitán se pousmál.

„Jednou mi řekl můj bývalý, že nahazují prut jako holka, tak jsem zůstala u toho a občas jezdím na jezero,“ pronesla Wedellová.

„A kam na jiné místo?“

„Musíte do Handsundu. To je odsud tak půl hodiny autem.“

„Asi bychom se měli podívat na místo činu,“ pronesl Kjelsson a podíval se na doktorku Wedellovou.

„Chcete, abych jela s vámi?“

„A kdybych vás o to požádal?“ usmál se.

Ještě chybí kytka, pomyslela si Romstromová, když si všimla kapitána a jeho pochlebování té nabubřelé doktorce.

* * *

[*Jezero Madum, 11:45*]

Černé SUV zastavilo u břehu jezera. Romstromová, která řídila, zapnula náhon na všechny čtyři kola a dojela až téměř na místo činu. Doktorka Wedellová to komentovala slovy: „*Vy byste mohla jezdit tankem!*“ Seržantka to však nevnímala. Doktorku už od první chvíle neměla ráda, a proto se chovala, jako když tu není.

„Jsme na místě,“ řekla doktorka a ukázala k dřevěné lavičce.

Místo bylo stále obehnané černožlutou páskou.

„To nelze přehlédnout,“ pronesl Kjelsson a vystoupil z vozidla.

„Možná, kdybyste si nechala poradit, mohli jsme zaparkovat na té vedlejší silnici, která je určená jako parkoviště,“ poznamenala

Wedellová směrem k Romstromové.

Seržantka jen semknula rty a nekomentovala to. Rozepnula si pás a vystoupila z vozu.

„Vypadá to, že ji voda vyplavila,“ řekl Garlen a opatrně obešel místo, kde byla oběť nalezena.

„Zřejmě,“ špitl Kjellsson a vyrazil přímo k místu.

„Co měla na sobě?“ zeptal se poručík a otočil se k doktorce, která právě přicházela.

„Šaty se vzorem květin,“ odvětila.

„Našly se částičky tkaniny v bodných ranách?“ zeptal se Kjellsson.

„Ano.“

„To znamená, že je měla v době útoku na sobě,“ dodal a podíval se směrem k jezeru.

Chvíli se díval do dálky, pak se otočil k doktorce.

„Nejsou tu žádné domy,“ pronesl.

„Na severovýchodě je Næsgarden, občas tam přespí turisté,“ poznamenala.

„Je možné, že si s pachatelem vyrazila na projížďku loďkou, a když ji zabil, tak ji hodil do vody,“ řekl kapitán.

Doktorka pokrčila jen rameny.

„Možná bychom se tu měli porozhlédnout, loďky, a ten Næsgaarden,“ navrhla Romstromová.

„Fajn, vezmi si auto a Garlena. Jeďte se podívat k těm chatkám. Cestou zpátky můžete prohlédnout všechny loďky a poptat se jejich majitelů, kdy naposledy byli na jezeře!“ nařídil Kjellsson a vyrazil doleva.

„Dobře,“ pokynula a zavolala na Garlena.

Jakmile oba kriminalisté odjeli, doktorka se přiblížila ke kapitánovi a s úsměvem mu nabídla procházku jižním směrem.

„Víte, kam jdeme, že?!“ pousmál se na ní.

„Jistě. Jsem tu jako doma.“

„Tamhle ty lavičky jsou úplně dělané pro nějaký romantický výlet.“

„Jste romantik, kapitáne?“

„To je osobní otázka.“

„Vadí vám má otázka?!“

„Jsem spíše realista...“

„...takže pesimista.“

„Proč myslíte, že realista je hned pesimista?“

„Protože vidí především to negativní. Jak na lidech, tak i na všem kolem sebe.“

„Řekl bych, že realista vidí i to pozitivní.“

„Dobře, detektive...“

V tom jí přerušil telefon. Doktorka pozvedla obočí a sáhla do kapsy, kde vyhrával její mobil.

„Slyším,“ promluvila doktorka do telefonu.

„Simonsen,“ ohlásil se hlas na druhé straně.

„Co pak se děje, náčelníku?“

„Našlo se další tělo.“

„Kde?“

„Jezero Madum.“

„To si děláte legraci?!“

„Řeknu to kapitánovi a vyrazíme na místo činu. Kdo to nahlásil? A kde se tělo nachází?“

„Næsgaarden.“

„Ale tam přece jeli ti dva kriminalisté z Aalborg?!“ udivila se Wedellová.

„Volal mi to ten poručík. Kapitánův telefon je prý nedostupný.“

„Dobře, zavolejte mu zpátky, ať pro nás přijede.“

„Už jedou.“

„Díky, nashle.“

„Nashle.“

Doktorka vrátila telefon zpátky do kapsy a podívala se na Kjelssona.

„Proč máte telefon, když je vybitý?!“

„Cože?!“ vyhrkl nechápavě.

„Našlo se další tělo.“

„Něco jsem zaslechl...“

„...ten váš poručík u Næsgaarden.“

„Přijedou pro nás.“

„Ano, jedou.“

„Já se neptal, jen to oznamuji.“

„Napadlo je to?“

„Mě by to napadlo, kdyby tu zůstali.“

„Takže žádná romantická procházka,“ posmutněla doktorka.

Vzápětí se však usmála.

* * *

Během dvaceti minut zastavilo černé SUV na hlavní silnici. Romstromová použila klakson, aby Kjellsson s doktorkou pochopili, kde na ně čekají.

„A to jsem si myslela, že pojedeme na oběd,“ promluvila doktorka.

„Možná po tom.“

„Možná.“

„Ohledáme místo činu a vyrazíme na oběd. Pitvu můžete udělat až poté.“

„Hezky s plným bříškem, že?“

Kjellsson se usmál a pokrčil rameny.